

Вашингтон

Ефирна мъгла се спускаше от мрачното небе, когато лимузината завиваше от улица Е. Бронираната кола се движеше бързо покрай стоманените заграждения. Когато зави по Уест Екзекутив Драйв, намали скоростта, за да изчака голямата черна врата да се отвори, и отново се понесе напред. Като разплиска няколко локви, най-сетне спря пред Западното крило на Белия дом.

Задната врата се отвори и от колата слезе доктор Айрин Кенеди. Тръгна към дългата бяла козирка, стигаща до бордюра, и спря пред входа да изчака шефа си. Томас Стансфийлд бавно излезе от лимузината и закопча сивото си яке.

Стансфийлд, на седемдесет години, беше легенда. Кариерата му бе започнала през Втората световна война, когато бе създадена Стратегическата служба, предшественикът на ЦРУ.

ЦРУ се беше променило много по време на неговото управление. Глобалната обстановка бе променена и те трябваше да отговорят на новите предизвикателства. Стансфийлд вдигна очи към сивото небе. Няколко капки паднаха върху лицето му и среброкосият директор примигна. Мрачните мисли не го напускаха.

Кенеди мина през двойната врата, където на пост стояха двама униформени офицери от Тайните служби, и тръгна по дългия коридор. Кабинетът на президента беше на горния етаж, но те нямаше да се срещнат там.

Айрин Кенеди крачеше бързо, Стансфийлд я следваше. По-надолу по коридора стоеше офицер от флота в идеално изгладена черна униформа, изпънал ръце до тялото си.

- Добър вечер, доктор Кенеди. Генералите и президентът ви очакват.

- Благодаря, командир Хикс – отвърна Кенеди кратко. Слязоха по няколко стъпала, завиха надясно и застанаха пред врата, над която беше поставена камера. На вратата имаше надпис: “Оперативна зала за извънредни ситуации”.

Ключалката избръмча, Кенеди отвори вратата влезе в залата. Директорът Стансфийлд я последва.

Президентът Робърт Хейс, облечен в смокинг, стоеше в другия край на залата и слушаше напрегнато двамата мъже, застанали пред него. Генерал Флъд, командващ Обединеното командване на въоръжените сили, беше висок метър и деветдесет и тежеше почти сто килограма. Дребният мъж до него беше генерал Кембъл, шеф на отдел “Специални операции”. Преди да заеме този пост, беше

командвал прочутата 82-ра ескадрила и 18-а военновъздушна бригада.

Хейс, президент едва от пет месеца, поддържаше идеални работни отношения и с Пентагона, и с ЦРУ. Преди да бъде избран на тази длъжност, Робърт Ксавиер Хейс, демократ от Охайо, беше градил политическа кариера като конгресмен и сенатор. Спечели доверието на гласоподавателите с високия си морал. Предишната администрация беше разкъсвана от скандали и американците избраха човек, който нямаше да стане лесна мишена за медиите. Хейс имаше щастлив брак и три деца, които бяха успели да останат извън жълтите страници. Кенеди остави куфарчето си на един стол край дългата маса.

- Можем ли да започваме? – попита напрегнато.

Хейс заобиколи масата и седна в коженото кресло с висока облегалка. Стените бяха облицовани с тъмно дърво, само един четириъгълник на стената зад президента беше бял. Мъжете се настаниха край масата. Кенеди раздаде папки с надпис “Строго секретно” на всички.

- Можете да се запознаете със съдържанието, докато подготвя останалите материали. - Тя прибра няколко непокорни кестеняви кичура зад ушите си, порови в куфарчето, извади нужния диск и го постави в компютъра.

След малко директорът на Отдела за борба с тероризма към ЦРУ беше готова да започне.

На екрана вдясно от Кенеди се появи карта на Персийския залив.

- Господин президент – започна тя, - преди четири дни влязохме във връзка с един от нашите в иранския град Бандар Абас. Той работеше по информация, че шейх Фара Харут може да е в града. – Кенеди натисна един клавиш и на екрана се появи изображение на мъж с дълга брада и чалма. – Фара Харут (снимката е от 1983 година) е лидер на ислямската групировка Хизбула и е във връзка с религиозните среди в Иран. – Кенеди се обърна към президента: - Може би сте забелязали, че името му се споменава в ежедневния доклад на ЦРУ.

- Името ми е познато – кимна Хейс.

Кенеди отново натисна клавиш и на екрана се появи снимка на много по-млад, гладко избръснат привлекателен мъж.

- Това е Рафик Азис. Снимката е правена в края на седемдесетте, когато Азис е учил за електронен инженер в Американския университет в Бейрут.

Президентът отново кимна.

- Този човек определено ми е познат...

- Но едва ли сте запознат с последните събития – каза Кенеди и посочи екрана. Снимките показваха останки от автобуси и гротескни кървави трупове. – Тези взривове се свързват с палестинската фундаменталистка групировка “Хамас”. Бомбените им атентати зачестиха. Целта е да се провалят мирните преговори в Близкия изток. Напоследък израелските власти са забелязали необичайна прецизност на атентатите и прилагане на тактика при терористичните актове. Ние смятаме, че това е дело на Рафик Азиз. – Кенеди замълча. – Имаме информация, че Саддам Хюсеин е предложил финансова помощ на терористите. Президентът смръщи вежди.

- Условието му е те да нападнат Съединените Щати отвътре. – завърши Кенеди.

- Откъде получихме тази информация? - попита рязко Хейс.

- Националната служба за сигурност прихвана няколко съобщения, които впоследствие проверихме и чрез някои от хората ни в чужбина – обясни Стансфийлд.

- Страхотно... – Хейс поклати глава. После се обърна към Кенеди: – Какво още?

- Преди два дни един от нашите хора ни информира, че има вероятност да е видял Харут, а тази вечер я потвърди. Президентът скръсти ръце.

- Вашият човек сигурен ли е?

- Да, господин президент – отвърна твърдо Кенеди. Хейс погледна разсеяно към картата на Иран.

- Предполагам, не ми прекъснахте вечерята, за да ми кажете само, че сте намерили този човек, нали? – рече нервно.

- Прав сте, господин президент. Чакахме такава възможност от дълго време. Ако не се възползваме сега, може и да нямаме друг шанс. – Тя млъкна. Искаше президентът да осмисли думите ѝ. След малко продължи: – Генерал Кембъл и аз изготвихме план за залавянето на Харут.

Отново превключи картината на екрана. Появи се карта на Персийския залив с половин дузина нови знаци. Тя кимна на генерал Кембъл.

- Господин президент - изправи се той, - Харут, както и Саддам, никога не остава на едно и също място за повече от четири или пет дни. Това е първият случай от десет години насам, когато успяваме да разберем къде е. – Кембъл посочи картата: – Имаме два хеликоптера от Първи отряд за специални операции, които да напуснали Саудитска Арабия и са на път към “Индипенданс” в Персийския залив. – Генералът посочи означеното на картата местоположение на самолетоносача. – А тук – той

посочи друг знак на картата - се намира самолетоносачът “Хонолулу”. Както, предполагам, са ви осведомили, той вече не е в международни води. На около осем мили от брега е и чака заповед да разтовари.

Докато Кембъл говореше, президентът потъна в трескави мисли. Да пратиш американски войници в бой, не носеше слава. Тази вечер щяха да загинат хора, и то заради заповедите, които той щеше да издаде.

Робърт Хейс слушаше напрегнато генерал Кембъл. Знаеше, че трябва да вземе решение. Ако тази нощ не направеше нищо, един ден малодушието му щеше да струва живота на много хора. На тероризма трябваше да се даде отпор.

Беше мечтал за този миг от години!

Персийски залив, 3.16 ч.

Град Бандар спеше. Възрастен мъж в мръсна роба крачеше по прашната улица. Лицето му бе скрит под кафяв тюрбан. Краката му, обути в износени кожени сандали, се тътреха шумно. Откъм залива духаше силен вятър, небето беше покрито с тъмни облаци.

Мъжът си мърмореше под нос. Мич Рап, трийсет и една годишен, американец, не се беше къпал от седмица.

Потъмнялата му от слънцето кожа беше покрита с дебел пласт мръсотия. Белите кичури (изкусно боядисани) из черната му брада и коса го правеха да изглежда поне два пъти по-възрастен.

До късно сутрин, понякога до ранните следобедни часове, американецът спеше в малък апартамент. През останалата част на деня кръстосваше улиците с кафява пазарска чанта в ръка и събираше празни консервени кутии и бутилки. Докато играеше ролята на клошар, ходеше прегърбен, с тежки стъпки. Очите му обаче бяха нащрек. Той се вглеждаше в хората, вслушваше се в разговорите, търсеше някакви следи. Преди два дни го беше открил. Мъжа, когото искаше да убие.

Преследването на този мъж го беше отвело в най-мръсните градове на Близкия изток, Северна Африка и Европа. Рап беше прострелян, намушкан, гонен. Всеки път целта му се изплъзваше. Преди шест месеца през една дъждовна нощ в Париж Рап беше получил своя шанс, но се беше провалил. Един миг на съмнение и глупава нерешителност беше позволил на Рафик Азис да избяга. Мич Рап си беше обещал да не допусне това да се случи отново. Следващия път щеше да дръпне спусъка - без значение дали между него и целта му има невинни, или не.

Тази нощ Рап отново беше по следите му. Като наближи къщата, която беше открил преди няколко дни, заоглежда покрива и прозорците за часови, пропуснати при предишното му посещение. Мирисът на солен въздух, смесващ се с вонята от откритите помийни ями, изостряше сетивата му. Беше на вражеска територия и отиваше право в леговището на лъва. Улиците, които кръстосваше, принадлежаха на Хизбула. Тази къща бе убежище на терористите. Още в началото на кариерата си Рап беше научил, че врагът е най-уязвим у дома. Тази нощ той щеше да ги посети без покана.

Нагласи тюрбана си така, че не се виждаше нищо друго освен очите му. Зави зад ъгъла и продължи да куцука по улицата. Две къщи по-надолу край входа на сградата седеше мъж с автомат “Калашников” в скута.

Рап продължаваше да мърмори на фарси. Искаше да привлече вниманието на часовия. Пазачът чу шума от стъпките му и насочи оръжието си към него. Като видя прегърбената фигура, си отдъхна и отпусна автомата в скута си. Безобидният луд скитник!

Когато се приближи до часовия, Рап отдръпна тюрбана от устата си и се ухили. Усмивката му показва изцапани с боя зъби. Едрият мъж му кимна и отново се облегна назад, като подпря глава на стената.

Рап продължи по улицата. Взираше се в сенките зад прозорците, вслушваше се в шумовете зад вратите.... После зави по тясна улица. На трийсетина метра по-надолу се скри в малка алея. Наподобяващият тунел пасаж беше широк метър и половина и в него цареше пълен мрак. Рап се притаи във втората ниша отляво и затвори очи. Остави чантата с празни бутилки на земята, стисна клепачи и се заслуша напрегнато.